

Spørgsmaal — anser sig for at være i en Tilstand af fuldkommen Sikkerhed og derfor paatænker ganske at afskaffe deres Hær, deres Forsvarsberedskab, idet de anser alle militære Udgifter for betydningsløse, og saa føjer han til: Ikke mindre strenge Dommere, men *denne Gang med større Ret*, siger til dem, at de ikke tager tilstrækkeligt Hensyn til deres internationale Forpligtelser, og det er udelukkende dette sidste Synspunkt, som Hr. Politis vil dvæle ved, udelukkende Tanken om Forsvarsopgivelsens Forhold til de mellemfolkelige Forpligtelser, som Tilhørsforholdet til Nationernes Forbund medfører. Han vil netop ikke indlade sig paa, om en Stat ud fra det internationale Retssynspunkt er beføjet til at anse sin Sikkerhed for at være saa fuldkommen, at den ganske kan afruste, eller om et Land — med Rette eller med Urette — mener, at det er bedre ganske at give Afkald paa Selvforsvar, fordi det er for svagt i Forhold til en stærkere Nabo. Dette vil han ikke udtale sig om, thi, siger han diskret, noget saadant synes ham at være for delikate Spørgsmaal, som det ikke tilkommer andre at udtale sig om end dem, der tilhører den paagældende Stat, i hvilken saadanne Spørgsmaal rejses. Men der bliver altsaa tilbage et rent mellemfolkeligt Synspunkt, og det første, det da gælder om, siger han, er at fastslaa, om en Stat, der er Medlem af Nationernes Forbund, kan beraabe sig paa den fælles Garanti, som er givet i Pagtens Artikel 10 og eventuelt altsaa videre udviklet i et andet diplomatisk Instrument, uden at gøre noget som helst for at forsvare sig med sine egne Midler. Kan en Stat, der udsættes for et Angreb, uden videre sige: Ja, men Nationernes Forbund er til for at forsvare mig, det skal jeg derfor ikke bekymre mig om; den Dag, jeg er i Fare, henvender jeg mig blot til det kollektive Samfund, og de fælles Kræfter skal da drage Omsorg for at forsvare mig. Saa let kan man ikke tage hele dette Spørgsmaal. Man kan ikke lægge Armene over Kors i Farens Øjeblik og bare kræve Hjælp fra en anden uden at gøre noget for at hjælpe sig selv. Her stilles da det Spørgsmaal, hvilken er da den Grænse, hvorunder et Land ikke kan gaa uden fra sine Medgaranters Side at udsætte sig for den Bebrejdelse ikke tilstrækkeligt at organisere sit eget Forsvar. Der er først Spørgsmaalet om dets Deltagelse i en fælles Virksomhed; der er Hypotesen om, at et enkelt Medlem af Nationernes Forbund angribes, og allerede i Pagten paa en noget rudimentær

Maade, men, siger Hr. Politis, i kommende folkeretlige Instrumenter paa mere fuldkommen Maade forudser man for et saadant Tilfælde, i hvilket Omfang og paa hvilken Maade de forskellige Medlemmer af Nationernes Forbund skal væbne sig mod Angriberne for at frelse det angrebne Lands territoriale Uafhængighed og Urrøghed.

Der gives her forskellige Stadier. Det, der staar i første Plan indenfor Nationernes Forbund, er Deltagelse i de økonomiske Foranstaltninger. Vi ved alle, at det er det første, der kræves i Pagtens Artikel 16, og her er man fra alle Sider enig om, at der paahviler Danmark som alle andre Lande, der er Medlemmer af Nationernes Forbund, Forpligtelse til at deltage i saadanne Sanktioner. Men i andet Plan staar Spørgsmaalet om de militære Sanktioner, det militære Samarbejde mod Angriberen, og, siger Hr. Politis, et Samarbejde saa stærkt, saa umiddelbart, at Følgen heraf skulde være at faa Angriberen til at tabe Modet, altsaa at der udøves en præventiv Virkning, der skulde afskrække ham fra at gribe til krigerske Foranstaltninger, og saa minder Hr. Politis om den Formulering, Artikel 11 fik i Genève-Protokollen i Fjor, hvor der tales om, at de Forpligtelser, man paatager sig, skal forstaas i Overensstemmelse med Pagtens Artikel 16, saaledes at man effektivt og loyalt skal deltage i Opfyldelsen af de der foreskrevne Forpligtelser under Hensyn til hvert enkelt Lands særlige militære Forhold og geografiske Situation, men ingen har paataget sig eller ingen er gaaet med til fuldstændig at fritages for denne Opgave, hvor ringe den end kunde være: at deltage ogsaa militært i det fælles Arbejde mod Angriberen. Dér stilles man nu overfor Spørgsmaalet: Kan da en Stat, der er Medlem af Nationernes Forbund, reducere sine Forsvarskræfter til intet, og saa i Betragtning af saadanne Forslags Gennemførelse sige: Ja, jeg maa afvise mit Medarbejderskab, jeg beklager, jeg kan ikke gaa med, men Bestemmelsen skal jo forstaas saaledes, at enhver yder det Medarbejderskab, den Medvirkning, som den kan yde under Hensyn til sin militære Organisation: Mine Herrer, vi har ingen militær Organisation, vi har afskaffet denne; jeg har altsaa intet som helst at yde. I det stenografiske Referat sættes i Parentes efter denne Eksposition fra Hr. Politis' Side: „Latter“. Derfor, baade fra det Synspunkt, der hviler paa Selvforsvar, før man beder andre om Hjælp, og fra det Synspunkt, der hviler paa Samvirke af